

Uitgave van de
Vereniging HEMAVA voor
propaganda kinderbescherming

HELDRING STICHTINGEN
MARTHA STICHTING
STICHTING VALKENHEIDE

Advertentie-tarieven in overleg met de administratie
Abonnementsprijs f 5,— per jaar
Administratie-adres: Bureau He MaVa
Joh. van Oldenbarneveltlaan 44, Amersfoort
Telefoon 3337 - Postrekening 4846

Redactrice: Mevrouw M. H. Graaff-Bresters / Wilhelminapark 41 / Utrecht

DE *Arenden* WINNEN EEN SPEURTOCHT

Een kampverhaal

In draf gingen de „Arenden” over de smalle houten brug, waaronder de bosbeek voortkabbelde. Vanavond zouden ze het stroompje — de badkamer van het kamp — weer terugzien. Nu was er geen tijd te verliezen. Tjeerd had in het laantje van de witte berken de eerste opdracht van de reeks aan de anderen voorgelezen:

„Bezoek heer aan gladde weg; wachtwoord is „rood!”

Joost, Flip, de kleine Egbert en Daan, met de sproetenneus, hadden even peinzend op het papier gestaard. Plotseling had Flip een schreeuw gegeven en geroepen: „Ga maar mee.”

Zo draafden ze over het zandpad naar de verharde weg, in de richting van het dorp.

„De stationschef,” verklaarde Flip hijgend, toen ze voor de gesloten bomen stonden te wachten en aan de overzijde het kleine stationnetje zagen liggen.

Flip had het geheim willen houden totdat ze op het station stonden, maar hij móést het nu kwijt.

Ze moesten voortmaken, want de „Vikings”, de „Wolven” en de „Antilopen” zouden ook weldra op pad gaan.

Eindelijk gingen de bomen omhoog en roetsj, daar zwermden het vijftal het kantoortje van de stationschef binnen.

Natuurlijk had de kampstaf meneer Boonstra ingelicht. „Wachtwoord, mannen?” vroeg die, terwijl hij zijn rode pet op het achterhoofd schoof.

„Rood,” riepen vijf jongensstemmen in koor.

De chef knikte, greep de tijdstempel van het plaatskaartenloket en stem-

pelde de eerste opdracht op de lijst. Dat betekende: góéd uitgevoerd!
Tjeerd en zijn vrienden bekeken de tweede opdracht van de lijst: „Vraag aan rood,” stond er.

De jongens moesten even wachten, want de chef moest zich met de stop-trein uit Amersfoort bezig houden. Toen die weg was, vroeg Daantje: „Weet u, wat we nu moeten doen?”

„No 63 bellen, maar niet hier, doe dat maar bij Van Galen, de bakker.”
De jongens stoven weg.

Bakker Van Galen, die al honderden bruine broden voor kampeerders gebakken had, was zelf niet thuis. Maar vrouw Van Galen, evenals chef Boonstra in het complot, verscheen achter de toonbank. „Daar is de telefoon, maar draai hem niet kapot,” zei ze.

Tjeerd was de oudste, dus die draaide de schijf. Toet . .). toet . .).

De jongens wachtten ongeduldig.

„Wie waagt het mij op te bellen?“, riep opeens een barse stem aan de andere kant van de lijn.

Tjeerd tuimelde van schrik tegen Egbert op en stond intussen op de grote teen van Daan. „Uil,” riep die luidkeels door de winkel.

„Wij . . . eh . . . wij . . . wij zijn de „Arenden”. Bent u nummer 63?”

„Ja en als je nog een keer opbelt, laat ik je hangen!”

Boem, de hoorn werd — ergens in het dorp — op de haak gelegd!

Onthutst vertelde Tjeerd zijn ervaring.

„Wil ik je eens wat zeggen? Dat is om ons er in te laten lopen!“, vond Egbert. Resoluut stapte hij op het telefoontoestel toe en draaide: 63.

„Met de „Arends”, mijnheer!”

„Wel rinoceros, heb ik je niet gezegd, dat ik je laat hangen?”

„Ja mijnheer, maar u bent toch nummer 63?“, antwoordde Egbert dapper. Opeens werd de stem héél vriendelijk.

„Jullie laten je niet verslaan, dat mag ik wel. Bravo. Neem als de weerlicht de benenwagen naar het huis van de meester. Maar het is geen gewone meester. Ajuus.“ De verbinding was verbroken.

Egbert legde de zaak uit! Tjonge, dat was niet eenvoudig.

Op advies van Joost gingen ze naar de enige advocaat, die in het dorp woonde. Die was met vakantie in Schoorl, zei het dienstmeisje.

Ontmoedigd zaten de „Arenden“ op het stenen muurtje voor het woonhuis van mr. Verstege.

„Ik heb het,“ zei Tjeerd, na zes minuten peinzen. „Het moet de rentmeester zijn.“ De andere jongens keken hem bewonderend aan.

Een passerende postbode wees hun de weg. De grindweg langs het Koekeksbos, voorbij de bocht, was de oprijlaan naar het kasteel, even links was het huis van de rentmeester, ingenieur Kok.

Een tippel van een minuut of twintig.

De rentmeester zag de jongens aankomen; hij grinnikte in zichzelf want de leiding van het kamp had hem verzocht de speurders te zenden naar de korenmolen aan het weidepad, nadat meneer Kok nog een opdracht had ingelast.

In de tuinkamer van het kasteel lag Annelies, anders een vrolijk meiske van zestien jaar. Nu was ze dat niet. Ze had een zwaar verstuipte enkel, dat was gewoon niet mooi meer.

Gisteren was de familie met vakantie gegaan — dat kon onmogelijk veranderd worden — en zij lag thuis met een knaap van een enkel.

Zoiets is om uit je vel te springen!

Vanavond zou ze naar de familie Kok hinken om daar te gaan „logeren“.

In het morgenuur, toen het kampspel werd voorbereid en de rentmeester op de hoogte was gesteld, was hij de „ziekenkamer“ binnen gekomen.

„Zeg, Annelies, je moet eens wat afleiding hebben. Neem eens wat, nou ja . . . arenden, of wolven . . . of antilopen op bezoek.“

Meneer Kok was een leuke man, maar hij moest haar nu niet als een klein kind behandelen. Met die flauwe grapjes duwde hij haar nog dieper in de put.

„Was u nou die meneer met die barse stem?“, vroeg Tjeerd, toen ze met z'n vijven bij het bureau van de rentmeester stonden.

„Daar praten we niet meer over, dat hoorde er bij.“

„Alsjeblieft, hier is de plattegrond van het kasteel. Ga naar de tuinkamer, daar vind je een jonkvrouw en hier een lijstje met vragen. En zorg er voor om vijf uur bij de „Vier Wilde Hardlopers“ te zijn. Succes!“

De „Arenden“ stapten op het kasteel toe. — Het was eigenlijk een groot buitenhuis, dat de vader van Annelies, een Rotterdamse bankier, gekocht had. Een huisknecht, ingelicht door de rentmeester, opende de zware eikenhouten deur, boog en was bijna op hetzelfde ogenblik verdwenen . . .

De „Arenden“ voelden zich niet op hun gemak. Bij de stationschef en de bakker, dat speelden ze wel klaar. Maar in dit grote plechtige huis . . .

„Opschieten, want de andere groep zit ons op de hielen,“ drong Egbert

aan, die het minst van alles onder de indruk was.

Er stond een somber uitziende heer naast een pilaar.

Tjeerd, die voorop liep, had bijna „Goedenmiddag meneer” gezegd, maar hij zag bijtijds dat het een harnas was. Er zat een verkleurde gele pluim op de helm.

Ze liepen door gangen en klopten aan deuren, maar het huis leek uitgestorven. In hun hart moesten de jongens erkennen, dat de kampeiding dit opdrachterspel prachtig in elkaar had gezet.

Egbert klopte op de deur van een vertrek aan de tuinzijde.

„Binnen,” riep een meisjesstem.

Flip porde Daan in de ribben; dat zou het zijn. Annelies, met een boek op de divan, knipperde zeven keer met haar oogleden, toen de troep binnenkwam.

„Bent u de jonkvrouw?” vroeg Egbert met een hoofd als een tomaat.

„Jonkvrouw? Ik ben Annelies,” antwoordde het meisje stomverbaasd.

„Wij zijn de „Arenden”. U, jij — ze was vast niet ouder dan de jongens — moet de jonkvrouw zijn. Er is niemand anders in dit hele huis te vinden, die dat wèl kan zijn.”

„Permitteer je even, dat we onze opdracht uitvoeren?” vroeg Daan, die in zulke gevallen de correcte toon wonderwel wist te bewaren.

„De Arenden . . . !” herhaalde Annelies; haar ging een licht op.

Tjeerd en de anderen verbraken de enveloppe met het opschrift „Jonkvrouw” — die hadden ze van de rentmeester meegekregen — en lazen haastig: beschrijving kamer en type neus!

Joost wilde omstandig vertellen wat hun speurtocht inhield, maar Egbert herhaalde de kreet: „Opschieten, de „Vikings” zitten ons op de hielen!”

Tjeerd had z'n vulpotlood al op het papier. „Géén wipneus,” vond Daan „Griekse neus,” besliste Tjeerd, nadat hij Annelies aandachtig had aangekeken.

Joost vernam van Annelies, waarom ze „patiënt” was en deed niet mee aan de hoofdbreken, die de anderen zich stelden bij de beantwoording van de vraag: hobby?

Er stond bij, dat ze dit niet mochten vragen aan de jonkvrouw, maar uit eigen waarneming moesten te weten komen. Vier paar jongensogen keken de kamer rond.

De galm van een ouderwetse bel ging door het huis.

„De Vikings, gauw!” riep Tjeerd.

„Het beste met je voet!” wenste Joost, die als laatste de deur achter zich

sloot. Annelies vond het jammer, dat de „Arenden” zo plotseling wegvlogen, maar ze kreeg er de „Antilopen” ook met een enveloppe in de hand, voor terug. En na hen kwamen nog de „Wolven”. Het werd een reuze gezellige middag!

Om tien minuten voor zeven hadden de „Arenden” hun laatste opdracht — een brood bakken op een tafeldvuurtje — met veel gezwog volbracht. Alles was in orde, maar alleen, die hobby van Annelies...

Om half zeven móesten de lijsten bij de kampstaf worden ingeleverd. Nog tien minuten om te peinzen.

Ze dachten zich suf, haalden heel de inrichting van de kamer voor hun geest. Nergens vonden ze een steunpunt.

De hobby van Annelies!

„Ik weet het, schrijf op,” schreeuwde Joost met een hese stem van opwinding. „Tennis!”

Er was geen tijd meer om te vragen. Tjeerd diende de lijst in bij de kampstaf, toen de torenklok van het dorp half zeven sloeg.

Later. Aan de oever van de beek, vertelde Joost. „Nou, jullie keken alsmaar naar haar neus, ik keek naar het boek, dat ze las, toen we binnen kwamen. Het was een boek over tennis!”

„Knap,” prezen de overige „Arenden” in koor.

Ze wonnen de prijs. Het telefoontje van ingenieur Kok, die de winnende ploeg op een gezellig avondje nodigde in het Rentmeestershuis, waar de „jonkvrouw” als eregast aanwezig zou zijn, betekende het leuke slot van de boeiende speurtocht.

Jan Roelfs.

In deze zomermaanden de vlag uit voor

H. K. H. Prinses Irene op 5 augustus

H. K. H. Prinses Wilhelmina op 31 augustus

Namens alle vuurslaglezers bieden wij onze jonge en onze oude prinses onze hartelijke gelukwensen voor deze verjaardagen. Wij hopen dat zij beiden een blij levensjaar tegemoet gaan.

Kort geleden werd er op het Loo in Apeldoorn een bijeenkomst gehouden van jonge mensen uit verschillende landen en verschillende kerken. Deze jonge mensen hadden allen dit gemeen, dat ze ervan overtuigd waren, dat Jezus de Heer van hun leven was, en dit graag aan anderen wilden tonen.

Degene, die de bijeenkomst organiseerde was prinses Wilhelmina en degene van de jongere prinsessen, die er actief aan meedeed was prinses Irene.

Het is fijn te weten, dat deze leden van ons Oranjehuis zo vol liefde en enthousiasme meedoen in het werk van de kerken en wij wensen hen dan ook hierin in het bijzonder Gods zegen toe.